

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/471/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411211442
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1411211442.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: S. E., trvale bytom S. X, C., za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, zast.: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 733,62-€ s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 23C 241/2011-60 zo dňa 13. júla 2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 40,03- €, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania. Navrhovateľovi cestou Daňového úradu Bratislava vrátil súdny poplatok v sume 36,87-€.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že vzhľadom na to, že návrh bol vzatý späť v celom rozsahu, konanie podľa ust. § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p. zastavil.

O náhrade trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.. Nakoľko navrhovateľ procesne zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, bol povinný nahradiť trovy konania odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi.

Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že v priebehu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom. Podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 25.06.2012 vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzniesol námietku premlčania, na základe ktorej žiadal, aby súd návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka vo výške 165,70-€.

Podľa názoru súdu prvého stupňa v predmetnej veci sa nejednalo o trovy účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva. I keď navrhovateľ zastavil konanie, s poukazom na ust. § 150 O.s.p. súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko už zo samotného ust. § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že vedľajší účastník bol zriadený okrem iného za účelom podávania návrhov, účasti v konaní a tiež zastupovania v konaniach pred štátnymi

orgánmi, a teda za účelom ochrany spotrebiteľa. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka tak nemožno považovať za účelne vynaložené.

O vrátení súdneho poplatku súd rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3), ods. 4) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, kedy navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok vo výške 36,87-€.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 10.08.2012 odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi.

Vedľajší účastník v podanom odvolaní argumentoval tým, že súd prvého stupňa mal náhradu trov konania priznať podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.. Na aplikáciu ust. § 150 O.s.p. nie sú vo veciach ako je súdená splnené podmienky ani dôvody, a to s poukazom na judikatúru krajských súdov. K rozhodovaniu o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi vedľajší účastník poukázal ako aj predložil uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 13Co/193/2012 z 30.07.2012, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/240/2012 zo dňa 20.06.2012, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 15Co/92/2012 zo dňa 10.05.2012 a ďalšie.

V prípade pochybností a vzhľadom na postoj okresného súdu pri výklade úniijných noriem v otázke práva vedľajšieho účastníka, ktorým je združenie na ochranu spotrebiteľa zastúpené advokátom a v prípade úspechu, práva na náhradu trov konania navrhol konanie prerušiť a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke:

1. Či čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a v spojení s čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ treba vykladať tak, že imanentnou súčasťou práva na súdnu ochranu je aj právo na náhradu trov konania, ak bol dosiahnutý procesný úspech v konaní.

2. Ak je odpoveď pod bodom 1. kladná, tak či takéto právo má i vedľajší účastník, Združenie na ochranu spotrebiteľov, ak pre spotrebiteľa dosiahol procesný úspech.

3. Ak je odpoveď na otázku 2. kladná, tak či ide o porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 47 Charty základných práv EÚ vedľajšieho účastníka ak sa mu napriek procesnému úspechu náhrada trov konania neprizná a pritom neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa na odopretie tohto práva.

Inak žiadal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a priznať náhradu trov celého konania, spolu s trovami odvolacieho konania vo výške 181,82-€.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 06.09.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 10.09.2012. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej evidencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, pričom podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie. Poukázal na to, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Mal za to, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov

konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník na strane odporcu poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nevhodnosti konania, a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo členských štátov alebo posudzovať jeho platnosť.

Odporca sa k podanému odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadril.

Odvolací súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa ust. 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdnym dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktné definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), doviedil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únieového a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES
- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Števcík/Ficová a kolektív, Beckova edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojím návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok,

ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Z obsahu spisu v prejednáwanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa zastavil konanie, z dôvodu, že navrhovateľ vzal pred začatím pojednávania vo veci samej podaním zo dňa 11.6.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 13.6.2012 žalobu v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zaviniel zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 22.02.2012.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, môže sa aj vedľajší účastník dať v konaní zastupovať advokátom. Toto právo vedľajšieho účastníka nepopiera ani súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia. Avšak v prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Je pravdou, že v prejednáwanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, súd však pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne. Účelnosť vynaložených trov konania však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno zamieňať resp. stotožňovať s dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., ako to v prejednáwanej veci nesprávne urobil súd prvého stupňa. Použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. totiž musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, pričom slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti zákona. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania. Napriek uvedenému je záver súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podľa odvolacieho súdu vecne správny, ale s nesprávnym odkazom v dôvodoch rozhodnutia na ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení s ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Správne mal súd prvého stupňa pri odôvodňovaní nepriznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu ich neúčelnosti poukázať na ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že trovy vedľajšieho účastníka nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania. V predmetnej právnej veci vedľajší účastník oznámil svoj vstup do konania podaním zo dňa 17.02.2012 ktorým zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie žaloby a jej príloh. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že vedľajší účastník si v podaní zo dňa 19.6.2012, doručenom súdu prvého stupňa dňa 25.6.2012 uplatnil náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a vyjadrenie zo dňa 19.6.2012 spolu vo výške 165,70- €. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi za uvedený úkon právnej služby, teda nemožno považovať za účelne vynaložené. Rovnako neboli účelne vynaložené ani trovy vedľajšieho účastníka za druhý úkon právnej služby - vyjadrenie zo dňa 19.6.2012, nakoľko tento úkon nebol nevyhnutný pre úspech odporkyne vo veci. Vedľajší účastník neposkytol odporcovi v konaní žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu

prvého stupňa. Je pravdou, že v prejednávanej veci vedľajší účastník vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.6.2012 okrem iného vzniesol námietku premlčania, nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal žalobu späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka. Odvolací súd poznamená, že jedine navrhovateľ ako pán sporu má právo disponovať so žalobou, čo zahŕňa aj jej späťvzatie či už s uvedením dôvodu alebo bez. Súd pritom v prípade späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, neskúma aké dôvody navrhovateľa k späťvzatiu žaloby viedli.

Odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovateľa vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní a častokrát následne aj vyjadrení - vznesenie námietky premlčania, kde ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizovane, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené.

Odvolací súd má za to, že na rozhodnutie o trovách konania v predmetnej právnej veci by nemalo vplyv ani zistenie v koľkých veciach napr. za posledné dva roky bol spotrebiteľ úspešný, vzniesol námietku premlčania alebo navrhovateľ zobral žalobu späť, ak sa konanie uskutočnilo bez ingerencie vedľajšieho účastníka a aké sú výsledky v konaniach, v ktorých vystupuje a je zastúpený advokátom. Účelnosť vynaložených trov je potrebné posudzovať osobitne v každom jednotlivom prípade a nie je možné vytvoriť všeobecný záver o účelnosti vstupe vedľajšieho účastníka do konania a jeho zastupovania advokátom v každom jednom konaní len preto, že v niektorých konaniach jeho vstup a prípadne aj zastupovanie advokátom účelné skutočne bolo.

Za dôvodnú možno považovať jedine odvoláciu námietku vedľajšieho účastníka, že neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce použitie § 150 O.s.p. Samotný nesprávny odkaz súdu prvého stupňa na ust. § 150 ods. 1 O.s.p., však nemá vplyv na správnosť uznesenia súdu prvého stupňa v napadnutej časti. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 219 ods. 1 O.s.p., ktoré mu umožňuje potvrdiť prvostupňové rozhodnutie aj v prípade, ak je vecne správne vo výroku, nie aj v dôvodoch. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa v napadnutom uznesení správne dospel k záveru o neúčelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Jeho pochybenie spočíva jedine v tom, že neúčelnosť vynaložených trov konania považoval za dôvod hodný osobitného zreteľa umožňujúci aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, pričom správne mal po právnej stránke vychádzať z ust. § 146 ods.2 prvá veta O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd vo vzťahu k predloženým rozhodnutiam iných krajských súdov v obdobných veciach dodáva, že tak súd prvého stupňa ako ani odvolací súd nie je týmito rozhodnutiami viazaný. V zmysle § 226 O.s.p. je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu len v prípade, ak bolo jeho rozhodnutie zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Na základe uvedeného nemôže mať postup súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol inak ako krajské súdy v niektorých iných veciach, vplyv na správnosť jeho rozhodnutia. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania v prejednávanej veci správne vychádzal z okolností konkrétneho prípadu. Odvolací súd aj po oboznámení sa s obsahom predložených rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka v prejednávanej veci neboli účelne vynaložené, a preto mu ich náhradu nepriznal.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O.s.p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy konania v odvolacom konaní vyčíslil vo výške 40,03-€ s DPH, pozostávajúce z 1 úkonu právnej služby vo výške 30,87-€ s DPH a režijného paušálu vo výške 9,16-€ s DPH, ktorých náhradu odvolací súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.